

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 9682/2022
05.07.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Јасмине Стаменковић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ... и ДД из ..., чији је заједнички пуномоћник Михаило Павловић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, коју заступа Војно правобранилаштво из Београда, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6222/21 од 10.02.2022. године, у седници одржаној 05.07.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6222/21 од 10.02.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6222/21 од 10.02.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца за накнаду трошкова састава одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 20785/18 од 20.09.2019. године, исправљене решењем истог суда П 20785/18 од 08.04.2021. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев па је обавезана тужена да тужиоцима на име накнаде нематеријалне штете због смрти блиског лица исплати износе од по 1.000.000,00 динара сваком са законском затезном каматом од 20.09.2019. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован већи део тужбеног захтева тужилаца од досуђеног ставом првим изреке до тражених износа од по 2.000.000,00 динара са законском затезном каматом од доношења пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 199.850,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6222/21 од 10.02.2022. године, одбијене су као неосноване жалбе тужилаца и тужене и потврђена првостепена пресуда, са исправком, у ставовима првом и другом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу трећем изреке првостепене пресуде, са исправком, тако што је обавезана тужена да тужиоцима

на име трошкова парничног поступка исплати износ од 275.850,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате. Ставом трећим изреке, одбијени су захтеви тужилаца и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на члан 404. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је ревизију тужене размотрио применом члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20).

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или потребе новог тумачења права (посебна ревизија).

Врховни суд је закључио да у конкретном случају нису испуњени услови за примену института посебне ревизије из члана 404. став 1. ЗПП. Предмет тужбеног захтева је накнада нематеријалне штете за претрпљене душевне болове тужилаца због смрти блиског лица (сина, супруга и оца). Према утврђеном чињеничном стању блиски сродник тужилаца је стрељан као ратни заробљеник ...1991. године на пољопривредном добру „Овчара“ у Вуковару, тадашњој Републици Хрватској, у саставу бивше СФРЈ, од стране припадника ТО Вуковар и добровољачке јединице „Лева Судоперица“, који су пресудом Окружног суда у Београду К.В.4/06 од 12.09.2009. године, правноснажна 24.11.2017. године оглашени кривима због кршења правила међународног права за време оружаног сукоба који је у то време постојао, а није имао карактер међународног сукоба, противно члану 3. став 1. тачке А и Ц и члану 4. ставови 1. и 2. и 4. Треће женевске конвенције о поступању са ратним заробљеницима из 1949. године, ратификоване од стране Народне скупштине ФНРЈ 1950. године, и члану 4. ставови 1. и 2. тачке А и Б Допунског протокола Женевске конвенције из 1949. године о заштити жртава међународних оружаных сукоба од 08.06.1978. године. Ревизијом тужене се указује на погрешну примену материјалног права, односно Закона о кривичном поступку и Закона о служби у оружаним снагама, али се не указује на законске услове за изузетну дозвољеност ревизије, а због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања посебна ревизија се не може поднети. Нижестепени судови су пружили заштиту тужбеном захтеву тужилаца применом релевантног материјалног права. Нижестепене пресуде не одступају од досадашње праксе ни у погледу досуђених износа тужиоцима, ни у погледу оцене приговора недостатка пасивне легитимације на страни тужене и оцене приговора застарелости потраживања тужилаца. Уз ревизију нису приложене пресуде у којима је другачије одлучивано о истоветним или сличним ситуацијама, али и да има сличног идентитета не би се могло закључити да се ради о различитој судској пракси, будући да висина накнаде нематеријалне штете зависи од околности конкретног случаја. Пресуда Врховног суда Србије Рев 411/01 од 18.04.2002.године, на коју се ревизија позива, је донета пре правноснажности пресуде Окружног суда у Београду К.В.4/06 од 12.09.2009. године и није од значаја у овој правној ствари јер се одговорност тужене

заснива на објективној одговорности, о чему су се судови изјаснили у бројним судским одлукама.

Из наведеног разлога, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој парници поднета је суду 05.12.2018.године, а побијаним делом правноснажне пресуде тужена је обавезана да тужиоцима на име накнаде материјалне штете исплати по 1.000.000,00 динара.

С обзиром да досуђени износи ни за једног од тужилаца не прелазе ревизијски цензус од 40.000 евра у динарској противвредности у смислу члана 403. став 3. ЗПП, то ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

Захтев тужилаца за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију је одбијен јер ови трошкови нису били нужни за вођење ове парнице, у смислу члана 154. став 1. ЗПП.

На основу члана 165. став 1. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић